

Husmandskoner besøgede Opvartningen. Gennem den dæmpede Summen af Gæsternes Samtaler hørte man idelig Else med mange Ord byde Folk tilsæde.

„Værsaago' Venner, og tag Plads! ... Værsgo' og gør jer tilgode, Venner!“

Stemningen var overalt meget trykket. Dog var det mindre Sorgen over Emanuels Søn, der fremkaldte denne Modfaldenhed, end de stadig mere foruroligende Rygter inde fra Hovedstadens Rigsdagskredse. Man vidste, at Gaarsdagen maatte have bragt den endelige Afgørelse af den lange Kamp, men endnu var der ikke naaet nogen Meddelelse om Udfaldet hertil. Ude i Haven stod Sogneraadsformanden med Hænderne paa Ryggen, til Stadighed omgivet af Folk, der vilde høre hans Mening om Sagernes Stilling. Hans Næse var paafaldende bleg, hans ellers saa buldrende Stemme besynderlig afdæmpet. Paa de mange bekymringsfulde Spørgsmaal, der rettedes til ham, svarede han regelmæssig med et Forsøg paa at bevare en fortrøstningsfuld Ro:

„Lad os se Tiden an, Venner! Jeg tror nu ikke noget paa, at man for Alvor skulde vove at sætte Magt for Ret ... *Vox populi, vox dei*, siger en gammel græsk Skjald — det betyder saa meget som, at ingen ustraffet byder Folkeviljen Trods — vær vis paa det!“

Overalt hørte man Forespørgsler om Væver Hansen. Man vidste, at han om Morgenens var taget ind til Købstaden for at faa Telegrammerne fra København, og man havde regnet ud, at han maatte kunne være tilbage inden Middagstid. Men endnu havde ingen set ham, og Kirkeklokkerne begyndte at ringe, og Følget steg tilvogns, uden at han var kommen.

Det var en klar Solskinsdag med skinnende blaa Himmel og grønnende Marker, og midt i denne Foraarsfest gjorde det lange mørke Ligtog, der Skridt for Skridt bevægede sig sydpaa ad den bugtede Sognevej, en dobbelt sørgmodig Virkning. Det var efter Emanuels Ønske, at Gutten stedtes tilhvale i Bedstefaderens, den gamle Anders Jørgens' Familjebegravelse ude ved Skibberup Næsse-Kirke. Han havde fra gammel Tid bevaret en Forkærlighed for dette øde og ensomme Sted med dets højtidfulde Stillehed,